ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Τοῦ Α. ΜΠΕΡΑΝΖΕΡ

Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ

Ὅταν ἐπείσθη τελείως πλέον, ὅτι ἡ ζωὴ δὲν ἠμποροῦσε νὰ τοῦ χαρίσῃ καμμιὰ χαρὰ ὁ Ἱερώνυμος Λαμπουκάνε, ἀπεφάσισε ν' ἀποθάνῃ. Μὲ ψυχραιμίαν ἀξιοζήλευτον ἀντιμετώπισε τὰ διάφορα μέσα τὰ ὁποῖα τοῦ παρεῖχεν ἡ σύγχρονος ἐπιστήμη διὰ ν' ἀφήσῃ τὸν κόσμον αὐτὸν τῆς δυστυχίας. Τὸν σίδηρον, τὴ φωτιά, τὸ νερό, τὸ δηλητήριον.

Ἐνῶ ὅμως σκεπτότανε τὰ μέσα αὐτά, κάποια εἴδησις τῆς ἐφημερίδος τὴν ὁποίαν κρατοῦσε στὰ χέρια του, ἔπεσε εἰς τὰ μάτια του καί, ὅπως στὰ παληὰ χρόνια ὁ Ἀρχιμήδης, ἐφώναξε :

— Εὕρηκα !

Ἡ εἴδησις τῆς ἐφημερίδος ἦτον ἁπλουστάτη. Ὡς τίτλον εἶχε τὰς ἑξῆς λέξεις :

«Ἡ χθεσινὴ δολοφονία τῆς ὁδοῦ Μπέρτ».

Εἰς τὴν εἰρηνικὴν αὐτὴν ὁδόν, ἡ ὁποία εὑρίσκετο στὴ συνοικία τῆς Μονμάρτρης μία λαχανοπῶλις εὑρέθη δολοφονημένη, ἀλλὰ ὑπὸ περιστάσεις ἐξαιρετικάς, αἱ ὁποῖσι μοῦ ἐπιτρέπουν νὰ κάμω μίαν μικρὰν παρέκτασιν καὶ νὰ σᾶς τὶς διηγηθῶ ὅπως στὴν ἐφημερίδα.

Ἡ λαχανοπῶλις αὐτὴ ὀνομάζετο κυρία Πεκουβίλ. Ἦτανε χήρα ἀγαθωτάτου συζύγου. ὁ ὁποῖος ὅταν ζοῦσε ἦταν χωροφύλακας. Εἶχε μάλιστα τιμηθεῖ καὶ μὲ ἀργυροῦν μετάλλιον τὸ ὁποῖον ἡ Κα Πεκουβὶλ εἶχε κλείσει μέσα σ' ἕνα χρυσὸ πλαίσιο καὶ τὸ εἶχε κρεμάσει στὸ καλλίτερο μέρος τοῦ μαγαζιοῦ της,καὶ τὸ ἔδειχνε μὲ περηφάνεια στὴν πελατεία της,πρᾶγμα ὅπερ ἐσήμαινε ὅτιἂν ἦτο σήμερον λαχανοπῶλις, τοῦτο ὀφείλετο εἰς τὸ ὅτι εἶχε δυστυχήσει, γιατὶ ἂν ζοῦσε τώρα ὁ μακαρίτης της δὲν θὰ ἤτανε ἀναγκασμένη τώρα νὰ πουλῇ μπιξέλια καὶ φασόλια στοὺς γείτονάς της. Ἦτανε γυναίκα πενηντάρα, γερή,μολονότι ἠμποροῦσε νὰ πάθῃ ἀποπληξίαν καί, ὅπως ἐβεβαίωναν οἱ γείτονές της, τίποτε δὲν ἔδιδεν ἀφορμὴν νὰ προβλέψῃ κανεὶς ὅτι θὰ εὕρισκε τέλος τόσον δραματικὸ καὶ τόσον θλιβερό, ἀφοῦ τὴν βρήκανε ἕνα πρωΐ, πεθαμένη στὸ κρεββάτι της δολοφονημένη μὲ τὰ κτυπήματα τοῦ χεριοῦ μιᾶς ὀμπρέλλας.

Αἱ διεξαχθεῖσαι ἐπιμελῶς ἀνακρίσεις δὲν ἔφεραν τίποτε εἰς φῶς. Τὸ ὅτι ἡ κλοπὴ ἦτο ὁ σκοπὸς τῆς δολοφονίας ἀπεκλείετο ἐντελῶς. Τίποτε δὲν ἔλειπε ἀπὸ τὸ σπίτι, τὰ χρήματά της ἦσαν ἐν τάξει ὅπως καὶ τὰ χρυσά της σκουλαρίκια μὲ τὸ χρυσὸ της ρολόϊ ! Κατ' ἀνάγκην ἔπρεπε νὰ συμπεράνῃ κανείς, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἐκδικήσεως,καίτοι κανένας δὲν θυμώτανε νὰ εἶχε τὸ θῦμα κανένα ἐχθρόν. Τὸ μόνον ποὺ μποροῦσαν νὰ ποῦν γιὰ τὸ ἔγκλημα αὐτό, ἦταν ἡ ὀμπρέλλα, μὲ τὴν ὁποία τὴν εἶχανε σκοτώσει, ἤτανε μία θαυμασία ὀμπρέλλα μὲ ὡραῖο κεφάλι χήνας εἰς τὸ χερούλι καὶ ἀπὸ μετάξι στερεό. Ὅσο γιὰ τὴν στερεότητά της κανεὶς δὲν μποροῦσε ν' ἀμφιβάλῃ ὀφοῦ μὲ δυὸ τρία κτυπήματα—κατὰ τὸ λέγειν τῶν ἰατροδικαστῶν—εἶχε δολοφονηθεῖ τὸ ἀτυχὲς θῦμα !

Αὐταὶ ἦσαν λοιπὸν οἱ λεπτομέρειες ποὺ διάβασε ὁ Ἱερώνυμος Λαμπουκάνε στὴν ἐφημερίδα του καὶ ποὺ τὸν κάνανε ν'ἀναφωνήσῃ τὸ ἀρχιμήδιον :

— Εὕρηκα !

Διότι εἰς τὸ ἐφευρετικὸ μυαλό μου καταστρώθηκε νέο εἶδος αὐτοκτονίας, λιγάκι περίπλοκο βεβαίως, ἀλλὰ ἀσφαλές. Ἡ αὐτοκτονία μὲ τή... λαιμητόμο !

Τὸ πρᾶγμα ἦταν εὔκολο. Ἀφοῦ ὁ δολοφόνος τῆς ὁδοῦ Μπέρτ ἦταν ἀσύλληπτος, θὰ παρουσιαζότανε αὐτὸς στὴ δικαιοσύνη καὶ θὰ τῆς ἔλεγε : «Ἐγὼ εἶμαι ὁ δολοφόνος». Ἀμέσως θὰ εἰσήγετο στὸ κακουργοδικεῖον ὅπου θὰ ξάφνιαζε ὅλους τοὺς δικαστὰς μὲ τὸν κυνισμό του, θὰ τὸν καταδικάζανε εἰς θάνατον, καὶ ἡ ποινὴ θὰ γινότανε ἀμέσως, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον θὰ ἦτο πλέον εὐχάριστον εἶδος αὐτοκτονίας, ποὺ μπορεῖ νὰ φαντασθῇ ἔντιμος ἄνθρωπος.

Χωρὶς νὰ χάνῃ οὔτε λεπτὸ τῆς ὥρας ὁ Ἱερώνυμος Λαμπουκάνε ἔτρεξε στὴν ἀστυνομία τῆς ἐπαρχιακῆς πόλεως ποὺ κατοικοῦσε.

Ἀστυνόμος ἤτανε ὁ ἐξαίρετος κύριος Ὑάκινθος Πεπελὰρ ἄνθρωπος μὲ χαρακτῆρα ἁπλοϊκὸ καὶ ἥσυχο, ἤτανε καὶ λιγάκι δειλός, καὶ ἐπειδὴ οἱ κάτοικοι τῆς περιφερείας του ἦσαν πολὺ ἀγαθοὶ καὶ ἥσυχοι, ζοῦσε εἰρηνικὰ καὶ εὐτυχισμένα καὶ δὲν ἐννοοῦσε ν'ἀλλάξῃ τὴ θέσι του μήτε μὲ βασίλειο.

Εἴπαμε ὅτι ὁ κ. Ὑάκινθος Πεπελὰρ ἤτανε λιγάκι δειλός. Ἡ ἀνάγνωσις καὶ μόνον τῶν μυθιστορημάτων τοῦ Κόναν Ντόϋλ τοῦ ἔφερνε κρύον ἱδρῶτα, καὶ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ διάβασε τὸν Ἀρσὲν Λουπὲν δὲν ἐτόλμησε νὰ κοιμηθῇ μόνος στὸ σπιτάκι του, πῆρε λοιπὸν ἕναν ὑπηρέτη γιὰ νὰ τοῦ κρατᾷ συντροφιά. Φαντάζεσθε τώρα πόση ἦταν ἡ συγκίνησις του, ὅταν ὁ Ἱερώνυμος Λαμπουκάνε παρουσιάστηκε στὸ γραφεῖο μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη λέγοντας :

«Εἶμαι ὁ δολοφόνος τῆς ὁδοῦ Μπέρτ ! Ἐπειδὴ, ὅπως ὅλος ὁ κόσμος, καὶ ὁ Ὑάκινθος Πεπελὰρ εἶχε διαβάσει τὰς περιπετείας τοῦ ἐγκλήματος αὐτὸ τὸ πρωΐ εἰς τὴν ἐφημερίδα του καὶ τρέμων ἀπὸ φόβο εὐχαρίστησε τὸν Θεὸν ποὺ τὸν διατηροῦσε ἀστυνόμο στὴν πόλιν αὐτὴ ποὺ δὲν ὑπῆρχε καμμία ὁδὸς Μπέρτ καὶ ὅπου δὲν δολοφονοῦσαν κανένα. Καὶ ὅμως νὰ ποὺ δὲν τὰ εἶχε καλοσκεφθεῖ ὅλα αὐτὰ καὶ τοῦ παρουσιαζότανε τώρα κάποιος λέγοντάς του :

— Εἶμαι ὁ δολοφόνος τῆς ὁδοῦ Μπέρτ ! Εἰς τὴν θέα ἑνὸς δολοφόνου δὲν μπόρεσε νὰ μὴν λιποθυμήσῃ. Ὁ Ἱερώνυμος Λαμπουκάνε ἦταν ὅμως καλὸ παιδί. Ἔτειψε τὰ χέρια τοῦ ἀστυνόμου,ἀλλὰ βλέπων ὅτι αὐτὸ δὲν τοῦ χρησίμευε σὲ τίποτα,ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα μπουκαλάκι ἀμμωνία καὶ τὴν ἔβαλε κάτω ἀπὸ τὴ μύτη του ν' ἀναπνεύσῃ. Ὁ ἀστυνόμος συνῆλθε. Λιγάκι καθησυχαμένος ἀπὸ τοὺς τρόπους τοῦ δολοφόνου—ἀσφαλῶς ἀνθρώπου τοῦ κόσμου—ποὺ μὲ τόση φροντίδα τὸν εἶχε ἐπαναφέρει στὰς αἰσθήσεις του, ἄρχισε νὰ τὸν ἀνακρίνῃ μὲ τρεμάμενη φωνή. Ὁ Ἱερώνυμος ἀπάγγελνε τὴν εἴδησι ποὺ εἶχε διαβάσει εἰς τὴν ἐφημερίδα καὶ ποῦ τὴν εἶχε μάθει ἀπ' ἔξω. Ὁ ἀστυνόμος ἐπείστηκε. Δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἀμφιβολία. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἤτανε τόσο πολὺ ἐνήμερος εἰς ὅλες τὶς λεπτομέρειες τοῦ ἐγκλήματος,ὥστε ἀσφαλῶς αὐτός,τὸ εἶχε διαπράξει.Ὅλα τὰ εἴξερε,ἀκόμη καὶ τὴ λεπτομερῆ περιγραφὴ τῆς ὀμπρέλλας, ποὺ εἴτανε τὸ ἀθῶο ὄργανο τοῦ τρομεροῦ αὐτοῦ ἐγκλήματος !

— Φίλε μου, τοῦ εἶπε ὁ κ. Πεπελάρ, εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σὲ βάλω ὑπὸ κράτησι.

— Αὐτὸ θέλω κι' ἐγώ !

— Ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν ἔχω κρατητήριο, θὰ σὲ κλείσω εἰς τὸ ὑπόγειό μου.Πρέσεξε μονάχα μὴν πιῇς ἀπὸ τὸ κρασί μου, ἐπειδὴ ἐφέτος εἶνε λιγάκι βαρὺ καὶ μπορεῖ νὰ σὲ βλάψῃ ! Ἄλλως τε θὰ τηλεφωνήσω εἰς ὀτ Παρίσι καὶ σὲ μιὰ ὥρα, ἐλπίζω ν' ἀρθοῦνε νὰ σὲ πάρουν.

Ὁ Λαμπουκάνε τὸν εὐχαρίστησε,ὑποσχέθηκε νὰ μὴν ἀγγίξῃ στὸ κρασί του καὶ ἄφησε νὰ τὸν κλείσουνε εἰς τὸ ὑπόγειο. Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα λεπτὸ τῆς ὥρας ὁ κ. Ὑάκινθος ἐτηλεφωνοῦσε στὸ Παρίσι.

—Ἐμπρός!Ἐμπρός!Πεπελάρ,ἀστυνόμος!Ἐπιασα πρὸ ὀλίγου τὸν δολοφόνο τῆς ὁδοῦ Μπέρτ !

— Τί εἴπατε ; τὸν ἠρώτησαν.

— Εἶπα πὼς ἔπιασα τὸ δολοφόνο τῆς ὁδοῦ Μπέρτ.

Τοῦ ἀπήντησεν ἕνα ἠχηρὸ γέλοιο.

— Τί πρέπει νὰ κάνω ;

— Βαλσαμώσατέ τον,ἐπειδὴ εἶνε σπάνιοζῷον!

Κοὶ ἡ Διεύθυνσις τῆς Δημοσίας Ἀσφαλείας τοῦ ἔκοψε τὴ γραμμὴν ἀποτόμως. Ὁ κ. Ὑάκινθος Πεπελὰρ ἔμεινεν ἀποσβολωμένος. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὅμως κάποιος νέος ἔφερε τὴν ἑσπερινὴ ἐφημερίδα, καὶ τὴν ἄφησε ἐπάνω στὸ γραφεῖο του. Μηχανικῶς ὁ Πεπελὰρ ἔριξε τὸ μάτι του στὴν πρώτη σελίδα καὶἀνεπήδησε ὀλόκληρος.

Νὰ τὶ ἐδιάβασε :

«Ἡ ὀμπρέλλα ἡ ὁποία χρησίμευε ὡς φονικὸν ὄργανον εἰς τὴν τρομερὰνδολοφονίαν τῆς ὁδοῦΜπέρτ,προήχετο ἀπὸ τὰ νέα καταστήματα νεωτερισμῶν ποὺ ἄνοιξαν χθὲς εἰς τὸ βουλεβάρτον'Ωσμάν. Ζητήσατε τὰς θαυμασίας ὀμπρέλλας μὲ χεροῦλι κεφάλι χήνας. Τιμὴ 5.75».

Ὁ ἀστυνόμος ἔπεσε κεραυνόπληκτος εἰς τὸ κάθισμά του.

— Ὥστε ρεκλάμα ἦταν ! ἐψιθύρισε. Τώρα καταλαβαίνω γιατὶ ἀπὸ τὴν Διεύθυνσι μὲ κοροϊδεύανε !

Ἀμέσως ἔτρεξε νὰ βρῇ τὸν κρατούμενόν του, ὁ ὁποῖος χαιρότανε μὲ τὴν ἰδέαν τῆς αὐτοκτονίας εἰς τὴ λαιμητόμον.

— Εἶσαστε ἕνας τέλειος φαρσέρ, φίλε μου.

— Ἐγώ ;

—Ναί. Ἡ δολοφονία τῆς ὁδοῦ Μπέρτ ἦτο ρεκλάμα ἑνὸς ὀμπρελάδικου.

— Ὄχι δά !

— Διαβᾶστε ἐδῶ !

Καὶ τοῦ ἔδειξε τὴν ἐφημερίδα.

— Ὥστε,εἶπε κλαίων ὁ Ἱερώνυμος,δὲν θὰ μοῦ κόψουν τὸλαιμό;

Ὁ ἀστυνόμος τὸν ἔκυτταξε.

— Ἤθελες, σώνει καὶ καλά, νὰ σοῦ κόψουν τὸ λαιμό ;

— Ναί, ἐπειδὴ εἶμαι πολὺ δυστυχισμένος σ'αὐτὸν τὸ κόσμο.

Καὶ κλαίων τοῦ διηγήθηκε ὅλη τὴν Ἱστορία του. Ἀκούγοντας τὶς συγκινητικὲς λεπτομέρειες ὁ κ. Ὑάκινθος Πεπελὰρ μόλις κρατοῦσε τὰ δάκρυά του. Ὅταν ἐτελείωσε τοῦ εἶπε :

— Ἄκουσε, καλέ μου νέε. Ἂν θέλῃς σὲ κρατῶ κοντά μου ἴσα ἴσα ποὺ μοῦ χρειαζότανε ἕνας γραμματεύς. Θὰ τρῶς, θὰ πίνῃς καὶ θᾶχῃς καὶ τὰ στραβά σου ἔξοδα. Δέχεσαι ;

Ὁ Ἱερώνυμος τὸ δέχθηκε.Ἔμεινε κοντὰ στὸν ἀστυνόμο καὶ ἐντὸς ὀλίγου ἔγιναν οἱ καλλίτεροι φίλοι. *Μετ. Λ. Ἀρά...* **Α.Μπεραν̓ζὲρ**